



## ПРОГЛАС

## ГРАЂАНИМА СМЕДЕРЕВА

Браћо Срби и сестре Српкиње, поносни грађани Смедерева и околине!

Дошло је време да се сруши издајнички и криминални режим Слободана Милошевића. Наша света земља, мајка Србија, не може више да трпи комунистички терор и издајничку политику режима, на челу са највећим издајником у историји српства, Слободаном Милошевићем.

Од нашег највећег духовног оца Св. Саве, па до данас пало је безброј српских витезова. Пало је јуначки, за крст часни и слободу златну, бранећи родну грудну, бранећи сваку стопу наше свете отаџбине, мајчице Србије.

Никада у својој пребогатој историји Срби нису устукнули пред вековним непријатељима. Увек је српски народ на челу своје државе и војске имао људе којима је отаџбина била мати, и који нису презали ни од чега да би одбранили земљу.

Од цара Душана, светог цара Лазара, Карађорђа, краља Петра Првог, и безброј личности српске историје, учили смо како се проноси

слава српског ратника, како се бори за свету српску земљу.

А шта нам се браћо и сестре данас догађа?

Слободан Милошевић и његова Социјалистичка партија, не верујући у Бога, не верујући ни у шта, безочно, срамно и са највећим цинизмом продаје и издаје српске земље и гробове. Само за српско Сарајево, за српску Грбавицу, пало је 7000 најбољих српских синова. Али то ништа није значило Слободану Милошевићу у Дејтону где је пијући виски написао најсрамније странице српске историје и починио стотину пута већу издају него Вук Бранковић на Косову.

Један од највећих светских писаца, Достојевски, је рекао да му не треба срећа целог човечанства ако је цена за њу једна невинна детиња суза. Колико ли је само невинних детињих суза кануло због „среће“ којом је Слободан Милошевић „усрећио“ српски народ. Позвао је Србе у борбу за уједињење свих српских земаља, позвао, па их срамно издао.

Издао је Републику Српску, смета му Радован Караџић само због тога

што је велики Србин и што не пристаје да живи у исламској Цамахирији. Издао је Туђману и његовим усташама Српску Крајину, затим Западну Славонију а Источну се тек спрема да преда. Сада су на реду Косово и Војводина и Црна Гора. То је човек који у бога не верује, а наш народ каже, ко се бога не боји и људи не стиди, бежи од њега.

Ми српски Радикали од њега бежати нећемо, већ ћемо свим демократским средствима на њега јуришати и спречавати га у издаји и предаји српских земаља. Његова супруга Мира Марковић, најављује поново црвене комунистичке облаке над нашом Србијом. Њој ти црвени облаци пријају јер јој је лепо у туђој вили на Дедињу, син Марко јој иде на трке и лупа аутомобиле док његови вршњаци ни за штаке немају, а ноге су изгубили у рату за уједињење српских земаља.

Слободан Милошевић и његова Социјалистичка партија криви су за судбину наше избегле браће, за рањене и изгинуле борце и цивиле, за државни криминал, инфлацију, хаос у монетарном систему, пљачку сеља-

ка и радника, беду која нас је снашла, Језду, Дафину, пропале зајмове за препоруке, стару динарску и девизну штедњу, за потписе смо изгубили суверенитет. Крив је за беду пензионера, учитеља, професора, официра, здравствених радника.

Ми српски Радикали о кривизи Слободана Милошевића говоримо јавно, без страха, јер се не бојимо хапшења, протеривања. Спремни смо да издржимо све репресалије Милошевићевог несрпског и ненародног режима. Наша заклетва је „Све за Србију, Србију низашта”

Не могу нас поткупити, не могу нас уплашити и немају толико затвора колико нас српских Радикала има. Због тога смо трн у оку Слободана Милошевића и због тога наше челнике и највише хапсе. Мисле затвориће истину а не знају да се истина од бога и народа не може никада сакрити.

Када ја Његош у Горском вијенцу написао „Не бојим се од вражјега кога, нека га је ка на гори листа, но се бојим од зла домаћега”, помогао

нам је да у вражјем котлу препознамо комунисте и социјалисте. Чег год су се социјалисти дотакли, све се под њиховом проклетом безбожничком руком осушило. Видите ли како се под њихово влашћу тешко живи! Видите каква нам је привреда, индустрија, школство, здравство, судство! Највише се за Радикале брину када они треба да гласају, а не виде да људи гладују, да од својих бедних плата не могу деци хлеба и одећу да купе. Комунисти и Социјалисти за српски народ никада нису ни бринули. Њима су ближи Турци, Муџахедини, Шиптари и Усташе. Они би да са њима поново чувају братство и јединство наших народа, само им још фали Јосип Броз.

Лажу нас преко медија које су узурпирани и бестидно присвојили само за себе. Са малих екрана, Милошевићеве слуге овештани црним и црвеним ђаволом, најцрњом пропагандом обмањују грађане Србије. Убеђују нас да је у Србији добро, да народ лепо живи, а лепо живи само социјалистичка олигархија, бестидно плъчкајући оно мало што још није оплъчано.

У смедеревској индустрији ситуација је катастрофална. По губицима предњачи надалеко чувени „Сартид”. Директор Душан Матковић, за кога је и чувени мафијаш Ал Капоне аматер, по погонима железаре производи печурке шампионе. По тој њиховој социјалистичкој памети, пољопривредни комбинат „Годомин” би требало да производи челик, гвожђе и лимове. За време санкција измислили су тзв. велики пројект „Гвозден”. Више тог пројекта нема, сада нам спремају нове лажи. Директор Матковић је поставио неколико десетина директора и њихових возача и секретарица који примају више новца него сви остали радници заједно. Присвојио је за своја лична иживљавања једно од најлепших смедеревских излетишта „Ђурђево Вајате”. Сада тамо радници не могу да иду са својим породицама. Зар ћемо за такве да гласамо и да им пружимо прилику да нас по ко зна који пут преваре. Чак је и проклета Јерина нама Смедеревцима нешто оставила. Оставила нам је Тврђаву, а комунисти и социјалисти „Сартид”, врећу без дна.

Ништа боље није и у осталим радним организацијама. „Украс” већ

годинама тавори. Радници од бедних плата не могу да живе. Плате касне по неколико месеци. У „Велуру” иста слика.. Пољопривредни комбинат „Годомин” има све услове да успешно послује, да производи, да радници који у њему раде пристojно живе. Надалеко су позната смедеревска вина, воће из овог поднебља. Али „Годомин” не може да се усправи и подигне јер су му на леђима социјалисти који га разним махинацијама и плъчком гуше.

„Дунав” је био једна од највећих трговинских фирми, а сада хоће да га ставе под Матковићеве скуте па да се од радника купује социјални мир тиме што би им делили кромпир, лук, пасуљ итд.

У школама које су у већини старе и руниране раде учитељи наставници и професори. Често долазе да уче ђаке, а сами немају новац за доручак или одећу, обућу.

Социјалистичка власт је довела раднике у школству на најниже могуће гране. Нема чак ни креда ни сунђера. Школе су пребукиране, наставници раде у више смена и у више школа, нема основних савремених учила. Нема могућности да ученици нормално обављају праксу.

Смедеревски Здравствени центар је чувен по томе да кад се неко повреди мора прво да купи завој и инјекцију, па тек онда да му се указује помоћ.

Често тешки болесници и када им је живот угрожен не могу бити примљени на лечење јер на интерном, хируршком или неком другом одељењу нема места. Уместо да се граде болесничке просторије где ће грађани Смедерева и околине моћи да се лече, простор испред Здравственог центра продаје се за изградњу кафића, локала, итд.

Када су здравствени радници били принуђени да штрајку остварују своја права у Београду нико није хтео да их прими. Аутобуси којима је требало да путују на протестни митинг изненада су се покварили.

Ето чиме се све служи социјалистичка власт.

Браћо Срби и сестре Српкиње. На предстојећим изборима сви заједно ћемо имати прилику да према својим убеђењима гласамо и да бирамо оне који треба да нам обезбеде боље суфра. Да би српском народу било боље императив је скидање социјалиста са власти.

**Оснивач и издавач**

др Војислав Шешељ

**Генерални директор**

Александар Стефановић

**Главни и одговорни уредник**

Синиша Аксентијевић

**Заменик главног и одговорног уредника**

Петар Димовић

**Редакција**

Рајко Горановић, Миомир Марковић, Мирослав Ваисљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић, Коста Димитријевић

**Председник издавачког савета**

др Ђорђе Николић

**Издавачки савет**

Томислав Николић, Маја Гојковић, Аћим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Поплашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радовановић, Јоргованка Табаковић, Ратко Марчетић, Владимир Башкот

**Секретар редакције**

Љиљана Милојковић

**Техничко уређење**

„АБЦ - штампарија”

**Штампа**

НИГП „АБЦ-штампарија”

д. д. Влајковићева 8 11000 Београд

**Карикатуре**

Синиша Аксентијевић

**Тираж**

100.000 примерака

Редакција прима пошту на адресу:

„Велика Србија”, Француска 31 11000 Београд

**Рукописи се не враћају**

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104 од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се „Велика Србија” сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеја 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%

# САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Општински одбор Српске радикалне странке у Смедереву најоштрије протестује и осуђује социјалистичко општинско руководство у Смедереву, због насиља над независним и слободним средствима јавног информисања.

Најновији вандалски чин исказан у преузимању контроле над Д.О.О. „Радио Смедерево“, уз примену разноврсних криминалних и мафијашких метода, представља најгрубље кршење свих правних, моралних и људских норми. Грађанима Смедерева су ускратили право на потпуно и непристрасно информисање и могућност да, на основу правих информација, сами расуђују. Преко строго контролисаних медија сервираће лажне информације и испираће мозгове грађанима Смедерева, не остављајући им могућност да чују макар и најмању дозу истине.

Најоштрије захтевамо да социјалистичке силеџијске банде престану са тортуром и прогоном запослених у „Радио Смедереву“ само зато што су часно и поштено радили свој посао и на тај начин помогли народу да упозна истину.

Социјалисти, срам вас било!

Све сте у овом граду опљачкали и народ ојадили у моралном и материјалном смислу, а сада му атакујете на савест и душу. Ускрађујете народу право да гледа, слуша и осећа. Проклети да сте за сва времена. Дабогда српска мајка такве никад више не рађала.

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА  
ОПШТИНСКИ ОДБОР СМЕДЕРЕВО  
ПРЕДСЕДНИК ОПШТИНСКОГ ОДБОРА,  
Душан Дабић**

## КО СУ СРПСКИ РАДИКАЛИ?

О томе, ко су српски радикали, најбоље је рекао председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ:

“Радикал се може препознати по томе што је, пре свега, частан човек, што се не упушта у криминал, по томе што јасно и развојно каже оно што мисли, што се не боји да изрази свој став, свој суд о свим питањима друштвеног живота и рада. Радикал је изразити патриота, одан својој земљи. Радикал је борац за слободу свог народа. Радикал је радикал у унутрашњој политици, а четник кад се нађе на бојном пољу...

... Ми се највише обраћамо социјално најугроженијима. Али, ми смо политичка партија у којој су заступљени сви слојеви становништва. И све образовне структуре. У нашим редовима има и најсиромашнијих, а има и људи који су тако, прилично богати и који су спремни да део тог свог богатства приложе и за страначке потребе и да помогну сопственом народу. Ми водимо и те велике акције помоћи социјално незбринутима, најугроженијима, помоћи породицама погинулих бораца, ратним инвалидима, незапосленим борцима итд...”

## КО ЈЕ СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ?

О Слободану Милошевићу лидер српских радикала каже:

“Слободан Милошевић је једна аутократска личност, веома плашљив човек, интровертан, затворен у себе. Човек који осећа фобију од народа, од отвореног простора. Не сме да иде у народ, не сме да улази у вербалне ду-

еле, не сме да се чешће појављује, да живо говори, да разговара, да изађе на неки телевизијски дуел, што би крајем једног политичара на западу, рецимо једног модерног политичара... Око себе је формирао праву мафијашку организацију која ће му на крају доћи главе...”

*Ово ванредно издање „Велике Србије“ уредили су чланови Српске радикалне странке смедеревског округа Редовне бројеве листа „Велика Србија“ можете купити у седиштима свих општинских одбора СРС.  
„ВЕЛИКА СРБИЈА“ - НОЋНА МОРА ЦЕНЗОРА!*

**СВИ УЗ ХРИСТА,  
ПРОТИВ КОМУНИСТА!  
ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ  
СРБИЈЕ!  
С ВЕРОМ У БОГА ЗА  
ОТАЦИНУ!**

**СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА  
ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА  
ВЕРНА!**

# Метак у потиљак

*Шеснаести октобар 44 доноси Смедереву нови поредак - крваву јесен. Онда, ња за неколико месеци, на десној обали Језаве, крај Шалиначког моста, прокључала је крв, крв невиних, крв уморених од зликовачке комунистичке руке.*

Чим је црвена петокрака постала симбол „новог поретка” почело је оно најстрашније у историји овог града: обрачун са неистомисљеницима, на најразличитије начине, а изгледа и најсвирепије, најбруталније. Обала Језаве ја тако постала наша „Катинска шума”, а пиштољ, шмајсер и гвоздена штангла симболи тог новог поретка.

ЦРВЕНИ ТЕРОР је беснео Смедеревом. Убијани су људи на основу одлуке „преког - комунистичког” суда, без суђења, без права на одбрану, без изражене последње жеље, без свештеника и исповести, без могућности да се прекрсте и помоле Богу. Та тајна ноћна убиства показала су сву суровост надлазећег комунизма - црвеног од крви православних верника, црвеног од српске крви.

Крај Шалиначког моста, на десној обали Језаве: у потиљак, из непосредне близине. А руке везане зарђалом жицом.

Све се догађало ноћу - без сведока.

Неко је у тим позним јесењим данима скидао српске главе буд зашто, док су голобради српски, поморавски и подунавски дечаци падали на Сремском фронту, крај Шида, Товарника, Вуковара, Винковаца...; по босанским гудурама, крај Тузле, Градачца... неко је уништавао цвет српске младости.

Писана историја Смедерева није забележила ноћне потраге и нечовечна, нељудска и понижавајућа убиства и на улицама овог града. Часна смрт није тешка - тежак је био пут до смрти. Сви уморени морали су да прођу кроз предворје пакла, кроз ђаволов дом, да би стигли на обале Језаве. У подруму куће адвоката Шикмановића, у Кнез Михајловој број 6, и подруму куће Павла Петковића, у Деспота Стевана 17 - у ОЗН-иним кућама смрти, одигравале су се праве људске драме. Иследници, чије су душе биле натоњене мржњом и жељом за убијањем,

вршили су свој пир над људима који су другачије мислили, који су припадали другим партијама, а не оној коју су овде, у Смедереву, водили Јуре Сарић, Хрват, Стево Бајагић, Милан Огризовић и Милан Савин, избеглице из Херцеговине, које је Смедерево примило и сачувало од усташке каме, и хранило њих и њихове породице, да би одмах по „ослобођењу” Смедерева посегли за животима грађана Смедерева и околине, више него што су то радили и урадили Немци за четири године.

Падале су српске главе од српске руке.

Развијана је мржња међу комшијама, рођацима, пријатељима.

Ударио је кум на кума.

А мржња је својствена само злим и opakим људима, бедног и сиромашног духа, који своју снагу налазе у садистичкој наследи за убијањем.

Шта се дешавало у ОЗН-иним подрумима тешко се може реконструисати - комунисти нису остављали записе, а ни сведоке за своја људска недела; нема записника, пресуда... све се одиграло у затвореном кругу малобројних, али опасних, који су се дочепали власти.

Чистили су идеолошки простор немилосрдно и бездушно.

Тешко је набројати и само имена уморених, јер их има - како тврде стари Смедеревци и савременици тих догађања - између две и пет хиљада. И нису сви стрељани: убијани су и песницама, гвозденом штанглом, ланцима, чекићем у теме, на све начине које је поремећени ум злочинаца могао да измисли.

Убијани су и солунци, који су шест година (1912 - 1918) са кундаком на образу, са бајонетом на пушци, бранили слободу српског народа, али и част и достојанство; хероје са Мачковог камена, Цера, Колубаре, Доброг Поља, Кајмакчалана... убијали су као псе. Њихова имена се не смеју заборавити: Владимир - Влада Јелић, адвокат, стрељан је са це-

лом попродицом: син Војин, кћери Драгана и Љиљана; Душан Богић, професор цртања у смедеревској Гимназији, Драгомир - Драга Урошевић, Савић Танасије, Шошић Лазар, Шошић Александар - Леца, Бранковић Видоје, Јеремија Јеремић и многи знани и незнани солунци.

Стрељали су и спортисте, прваке, репрезентативце Смедерева. Тако је стрељан Сретен Рајчић, фудбалер, бициклиста, соколац; Радомир Марковић - Карамарко, репрезентативац смедеревског фудбала и многи други...

СТИЖЕМО само да наведемо њихова имена, а сви су они били угледни, честити, поштени и радни; сви су они имали свој живот, своју срећу, своју радост, своје породице, своје наде у будућност и срећу својих потомака.

Живело се тада у свету мртвих. Светом се тражио и Бог и човек. Сатана је заживела на овим просторима, и не само овде; анђели су се скрили пред помамом ђавола, зацарила је помућена свест злочинаца. Од разорног дејства мрачних „сила” тих мрачних и мразних дана, вечери и ноћи нестајао је, крај обале Језаве, један свет који није веровао у комунизам.

У ОЗН-иним подруму по методу Цугашвилијеве фантастике убијања, присуствујемо овом сатанином царству насиља, којем као да није било краја.

Зашто?!

Зашто је надвладало безумље над умом? Који су то људи - нељуди што су уживали да им са руку капље крв комшије, кума, знанца... да им лице и одело буду попрскани сиво-беличастом можданом масом? Зар звук звона са звоника цркве Св. Ђорђа није опомињао да сем убица постоје и људи и анђели!

Зашто су мрцварили и душу и тело?!

*По одобрењу Д. М. Ђ.  
уредништво „Велике Србије”  
Историјски центар*